

Sygn. akt II Ka 235/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszcznych (spr.)

Sędziowie SO. Michał Pieńkowski

SO. Artur Bobiński

Protokolant Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora Okręg. Adama Kolbusa

oraz oskarżycieli posiłkowych A. O. (1) i A. O. (2)

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r.

sprawy A. K. (2)

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 15 lutego 2017 r. sygn. akt II K 122/16

o r z e k a :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. O. (1) i A. O. (2) kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 580 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 235/17

UZASADNIENIE

A. K. (2) został oskarżony o to, że :

I. w czerwcu 2015 r. w miejscowości T. gm. R. i w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 000 złotych, poprzez wprowadzenie jej w błąd co do tego, iż jest mechanikiem serwisu (...) w M. i co do wywiązania się z umowy naprawy jej pojazdu m - ki V. (...) nr

rej. (...), w wyniku czego w/wymieniona wpłaciła mu w dniu 23 czerwca 2015 r. kwotę 8 000 złotych przelewem na rachunek nr (...), na poczet zakupu silnika do V. (...), czym działał na szkodę A. i A. małż. O.

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk

II. w okresie od początku czerwca 2015 r. do 24 października 2015 r. w miejscowości T. gm. R. z samochodu m - ki V. (...) nr rej. (...), powierzonego mu przez pokrzywdzonych do naprawy, wymontował i przywłaszczył sobie układ katalityczny o numerze serii P. (...) o wartości 2 000 złotych na szkodę A. i A. małż. O.

to jest o czyn z art. 284 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie sygn. akt II K 122/16 :

1. w ramach zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia czynu uznał oskarżonego A. K. (2) za winnego tego, że w czerwcu 2015 roku w O. i miejscowości T. gmina R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.000,00 złotych, w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co swojego zatrudnienia oświadczając, że jest mechanikiem serwisu (...) w M. i co do wywiązania się z umowy naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku czego A. O. (1) na poczet zakupu silnika do samochodu marki V. (...) wpłaciła przelewem w dniu 23 czerwca 2015 r. A. K. (2) kwotę 8 000 złotych na wskazany przez niego rachunek numer (...), a następnie nie dokonał naprawy samochodu i nie zwrócił wpłaconych pieniędzy, czym działał na szkodę A. M. i A. małż. O., to jest czynu określonego w art. 286 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych A. M. i A. małżonków O. kwoty 8.000,00 (osiem tysięcy) złotych;

4. w ramach zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu uznał oskarżonego A. K. (2) za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia czerwca 2015 r. do dnia 26 października 2015 roku w miejscowości T. gmina R. z samochodu marki Volkswagen Touareg o numerze rejestracyjnym (...) powierzonego mu przez A. M. i A. małżonków O. do naprawy, wymontował i przywłaszczył sobie układ katalityczny o wartości 2 000 złotych na szkodę A. M. i A. małżonków O., to jest czynu określonego w art. 284 § 2 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych A. M. i A. małżonków O. kwoty 2.000,00 (dwóch tysięcy) złotych;

7. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w punktach 1 i 4 kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w punktach 2 i 5 grzywny połączył i wymierzył mu łączną grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

9. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 7 łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

10. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. O. (1) i A. O. (2) kwoty po 900,00 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów udzielonej im pomocy prawnej;

11. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 1.050,00 (jeden tysiąc pięćdziesiąt) złotych, w tym opłatę w wysokości 580,00 (pięćset osiemdziesiąt) złotych;

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony A. K. (2), zaskarżając powyższy wyrok w całości na swoją korzyść. Zaskarżonemu wyrokowi oskarżony zarzucił :

a. odnośnie czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia oraz w pkt 1 sentencji wyroku :

1) naruszenia art. 413 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k), przez przyjęcie w ślad za aktem oskarżenia, iż czyny oskarżonego A. K. (2) miały zostać popełnione w czerwcu 2015r. i brak powzięcia ustaleń, kiedy rzekome działania oskarżonego miały zostać zakończone i przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw z równoczesnym uchyleniem się od wskazania szczegółowych dat działań oskarżonego. Ponadto brak precyzyjnego opisu czynu przypisanego w wyroku skazującym polegającego na dwóch zachowaniach : przyjęciu kwoty 8000zł oraz nie naprawieniu samochodu.

Te dwa elementy działania i zaniechania nie zostały szczegółowo i odrębnie opisane z uwzględnieniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz wysokości powstałej szkody. W wyroku nie opisano, czy czyn popełnił umyślnie i z jakim zamiarem (bezpośrednim czy ewentualnym) i jego istnienia w chwili zawierania umowy na naprawę samochodu. Powyższe kwestie są na tyle istotne, że pominięcie ich w wyroku skazującym odbiera określeniu przypisanego oskarżonemu czynu walor dokładności i nie pozwalają na wyraźne rozgraniczenie oszustwa od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilno – prawnym;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 §1 k.k. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, w której analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony doprowadził A. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną A. O. (1) przez wprowadzenie jej w błąd co do wywiązania się z umowy naprawy oraz co do zatrudnienia. Ponadto sąd nie dowiódł istnienia w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o szczególnym zabarwieniu jako podstawowego kryterium rozgraniczającym oszustwo od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilno-prawnym;

b. odnośnie czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia oraz w pkt 4 sentencji wyroku :

3) rażące naruszenie przepisów art. 413 k.p.k. oraz 424 k.p.k. doprowadzające do rozbieżności między treścią wyroku, a jego uzasadnieniem. W wyroku został oskarżony o wymontowanie i przywłaszczenie sobie układu katalitycznego o wartości 2000zł, natomiast w uzasadnieniu wyroku mowa o wymontowaniu katalizatora w potocznym ujęciu, który jest jednym z elementów układu katalitycznego. Ponadto sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób sprzeczny z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, zawarcie wzajemnie wykluczających się twierdzeń, naprzemienne dawanie i nie dawanie wiary poszczególnym dowodom osobowym uniemożliwiającym zbadanie toku rozumowania Sądu i wejścia w polemikę;

4) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 284 §2 k.k. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, w której analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony wymontował i przywłaszczył sobie układ katalityczny o wartości 2000zł;

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi oskarżony zarzucił :

5) naruszenie art. 7 k.p.k. oraz art. 4 i 410 k.p.k. - przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez sąd wersji zdarzeń opierającej się wyłącznie na rozbieżnych zeznaniach świadków, których sąd uznaje za wiarygodne wbrew zasadom prawidłowego

rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez logicznego i pełnego uzasadnienia przyjętej wersji doprowadzających do niesłusznego skazania;

6) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie zaistniałych wątpliwości co do obu zdarzeń opisanych w punktach I i II wyroku na niekorzyść oskarżonego bez powołania biegłych na okoliczność zweryfikowania prawdziwości zeznań osób, co do wymontowania przez oskarżonego „układu katalitycznego” / katalizatora i jego przywłaszczenia oraz zarzucenie mu wprowadzenia w błąd pokrzywdzoną co do wywiązania się z umowy naprawy na podstawie domniemania, bez wskazania szczególnych okoliczności umożliwiających tego rodzaju postępowanie. Oparcie ustaleń co do winy wyłącznie na zasadach doświadczenia życiowego i poszlakach wynikających głównie z wybiórczego przesłuchania uczestników postępowania karnego;

7) rażąco niewspółmierność kary i środków karnych poprzez wymierzenie oskarżonemu kary bez przeprowadzenia wywiadu kuratora w zakresie aktualnej sytuacji rodzinnej i zarobkowej oskarżonego, która w konsekwencji doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia się pokrzywdzonych A i A O.;

8) rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony, a także art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez odmowę wyznaczenia obrońcy z urzędu, w rezultacie czego oskarżony pozbawiony został możliwości skutecznej obrony przez obrońcę ustanowionego z urzędu, mimo iż nie posiadał środków do ustanowienia obrońcy z wyboru. Tym samym sąd nie zapewnił również realizacji zasady równości stron pomimo, że w rozprawie, w której uczestniczyło 3 prokuratorów.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o:

uniewinnienie go od obu zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego A. K. (2) jest bezzasadna i nie została uwzględniona.

Nietrafny jest podnoszony przez oskarżonego zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 413 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. Wbrew temu, co twierdzi w apelacji oskarżony, Sąd Rejonowy w wyroku dokładnie określił przypisane mu czyny, a więc wskazane zostały czas, miejsce, sposób i okoliczności ich popełnienia oraz skutki, w tym wysokość powstałej na skutek działania oskarżonego szkody, a zatem zostały spełnione wymogi określone w art. 413 § 2 k.p.k., jakim powinien odpowiadać wyrok skazujący. Stanowisko oskarżonego odnośnie tej kwestii nie znajduje żadnego oparcia w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, ani w doktrynie.

Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy bardzo starannie przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie. W myśl art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przepisu tego wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Przy czym zwrot „wszystkie” dowody odnosi się oczywiście tylko do dowodów istotnych w sprawie. Wbrew temu, co twierdzi oskarżony A. K. (2) w apelacji, wszystkie istotne dowody zostały poddane przez Sąd wnikliwej analizie oraz należytej, zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. ocenie. Wynika to jednoznacznie z uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy wyczerpująco uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a które z nich i z jakich przyczyn uznał za niewiarygodne. Ocena dowodów dokonana przez Sąd jest swobodna, ale z pewnością nie jest dowolna i przeprowadzona została z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., gdy: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyroki SN z dnia 9.11.1990 r., OSNKW 1991, Nr 7, poz. 41 oraz z dnia 3.09.1998 r., V KKN 104/98; postanowienie SN z dnia 1.09.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 1653).

Podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. oskarżony A. K. (2) ogranicza się do polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego w kwestii oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz do odmiennej oceny tych dowodów. Dotyczy to w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonych A. O. (1) i A. O. (2). Wyjaśnienia oskarżonego są tylko jednym z dowodów przeprowadzonych w sprawie i jak każdy dowód podlegają analizie i ocenie. Sąd Rejonowy takiej analizy i oceny wyjaśnień oskarżonego A. K. (2) dokonał. Oskarżony w sposób wybiórczy traktuje dowody przeprowadzone w sprawie, eksponując te, które są dla niego korzystne. Pomija natomiast w apelacji zeznania świadków Z. B., M. M., D. K., G. G., które potwierdzają okoliczności podane przez pokrzywdzonych A. O. (1) i A. O. (2) odnośnie umowy naprawy samochodu V. (...), późniejszych kontaktów z oskarżonym, treści prowadzonych rozmów, stanu technicznego samochodu w momencie przekazania go oskarżonemu i braku części w postaci układu katalitycznego w chwili jego odbioru. W przeciwieństwie do oskarżonego Sąd Rejonowy wszystkie dowody wnikliwie przeanalizował, a nie tylko pewne kwestie z nich wynikające. Oskarżony w apelacji cytuje obszernie fragmenty uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego oraz podaje swoją wersję zdarzeń wzbogaconą o nowe okoliczności, których nie podnosił w czasie postępowania przed Sądem I instancji, a mające w szczególności uzasadnić tezę, że oskarżony jest wybitnym fachowcem w dziedzinie naprawy samochodów. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie.

Całkowicie niezasadny jest podnoszony w apelacji przez oskarżonego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że nie można łącznie postawić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2, lecz art. 7. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów - w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia - to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2. Jednakże naruszenie tego przepisu jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne są zależne, np. od dania wiary lub odmówienia jej określonym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2002 r., V KKN 251/01 i 8.09.2009 r., WA 26/09).

Sąd pierwszej instancji w żadnej mierze nie naruszył zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k., gdyż badał i uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Treść apelacji wskazuje, że oskarżony w swoisty sposób rozumie tę zasadę, a mianowicie jako branie pod uwagę tylko okoliczności korzystnych dla oskarżonego.

Chybiony jest podnoszony w apelacji przez oskarżonego A. K. (2) zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Uzasadnienie wyroku wskazuje jednoznacznie, że podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd Rejonowy ujawnił, a następnie rozważył wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (dowody). Natomiast oskarżony podnosząc zarzut obrazy art. 410 k.p.k., w apelacji ogranicza się jedynie do niektórych okoliczności i powołuje jedynie część dowodów, o czym była mowa wyżej. Podkreślić należy, że zasada określona w art. 410 k.p.k. obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale także i strony procesu, które przedstawiając w apelacji własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków.

Oskarżony podniósł w apelacji zarzut obrazy art. 424 k.p.k. Uzasadnienie wyroku spełnia wymagania określone w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i pozwala na dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia. Zarzut obrazy tego przepisu jest niezasadny.

Nietrafny jest podnoszony przez oskarżonego zarzut naruszenia przepisów postępowania karnego (bez wskazania tych przepisów) poprzez pozbawienie go prawa do obrony. Przepisy art. 79 § 1 i 2 k.p.k., art. 80 k.p.k. określają sytuację, kiedy oskarżony musi mieć obrońcę w postępowaniu karnym. Żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Wniosek oskarżonego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu nie został przez Sąd uwzględniony, gdyż oskarżony w myśl art. 78 § 1 k.p.k. nie wykazał w należyty sposób, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny.

Chybiony jest zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. Obraza przepisów prawa materialnego dotyczy sytuacji, w których sąd wadliwie zastosował przepis prawa materialnego bądź przepisu bezpodstawnie nie zastosował, bądź gdy zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do bezwzględnego respektowania. Oskarżony podnosząc zarzut obrazy art. 286 § 1 k.k., kwestionuje ustalenia Sądu w zakresie zamiaru. Nie należy stawiać zarzutu obrazy prawa materialnego, gdy kwestionowana jest kwalifikacja prawna czynu pod kątem strony podmiotowej przestępstwa, jeżeli wiąże się ona z ustaleniami faktycznymi. Ustalenia w zakresie umyślności lub nieumyślności oraz ich postaci (np. odnoszące się do zamiaru – bezpośredni czy ewentualny) są elementem faktycznym, gdyż na podstawie faktów dokonywana jest ocena stosunku psychicznego sprawcy do popełnionego czynu. W tym zakresie zarzut odwoławczy powinien dotyczyć błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3) (postanowienie SN z dnia 29 marca 2007 r., IV KK 32/07). Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował czyn przypisany oskarżonemu w punkcie pierwszym wyroku jako wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 k.k. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony w czerwcu 2015 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.000 złotych, wprowadzając ją w błąd co do tego, że jest mechanikiem w serwisie (...) w M., gdzie nie był zatrudniony. Oskarżony podjął się naprawy samochodu marki V. (...), wymiany silnika i pokrzywdzona na wskazany przez niego rachunek bankowy, który okazał się własnością matki oskarżonego, wpłaciła ustaloną kwotę. Oskarżony nie przedstawił żadnych rachunków na zakup części do samochodu i nie podjął nawet próby naprawy. Wielokrotnie przesunął termin naprawy samochodu, który w rezultacie został odebrany przez pokrzywdzonych w dniu 26 października 2015 r. bez układu katalitycznego. Układ ten został wymontowany i przywłaszczony przez oskarżonego, co wynika jednoznacznie z materiału dowodowego i w tym zakresie oskarżony swoim działaniem wyczerpał dyspozycję art. 284 § 2 k.k. Niezasadny jest zatem podnoszony przez niego w apelacji zarzut obrazy tego przepisu.

Bezpodstawny jest podnoszony przez A. K. (2) zarzut rażącej niewspółmierności kary i środków karnych. Kara wymierzona oskarżonemu należyć uwzględnić całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawy, zasady i dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 k.k. Zasadnie Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot 8.000 złotych i 2.000 złotych. Decyzja Sądu znajduje oparcie w art. 46 § 1 k.k.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłacie orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.

O zwrocie wydatków poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych A. O. (1) i A. O. (2) w postępowaniu odwoławczym na zasadzie § 11 ust. 1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.